

Guds rike växer inte genom att kyrkan blir fylld med människor utan genom att människor i våra kyrkor blir fyllda med Guds Ande.

Duncan Campbell

Du som följd med på vår genomgång av Apostlagärningarna har läst mycket om hur Gud utgöt sin Ande först under pingsthelgen och sedan i olika sammanhang. Och av texterna förstår vi att en Andens utgjutelse inte är en engångsföreteelse utan en återkommande händelse av stor betydelse. Mycket skulle kunna sägas om detta men att vi både som enskilda och som församling behöver en ständig fördjupning och förnyelse genom den helige Ande är det ingen tvekan om.

De sista årtiondens fokus på självförverkligandet har påverkat också kristenheten. Tron som en personlig njutning, där det mesta kretsar om oss själva och om mig själv.

Här behöver vi - var och en personligt – stanna upp och ställa oss i Guds ljus.

Det som träder fram som svarta fläckar behöver bekännas som det det är: synd.

Det är inte mitt ego-jag som ska sitta på mitt hjärtas tron, utan det är Herren Jesus! Det betyder inte att jag är en viljelös vareelse som väntar på att puttas hit och dit. Men den bilden tydliggör Jesu ord om att följa Honom utan förbehåll. Vi är kallade att prioriterar hans målsättningar först.

Och det borde inte vara svårt. Speciellt inte när Han lovat oss sin närvaro, sin vägledning, sin omsorg om allt det andra som behövs i livet.

Alliansmissionens föreståndare Kjell Larsson uttryckte det ungefär så här ”Gud följer oss – men framför allt följer vi Honom och då vet vi att han går både före och bakom oss.”

Låt oss be om rena hjärtan. Hjärtan som inte är splittrade och vill dra oss hit och dit.

Hjärtan som är mottagliga för den Helige Ande som Herren Jesus utlovade och som sedan på så förunderligt sätt gavs av Fadern till de troende.

Vi – du och jag – kan bli stilla och be Herren att fylla oss med längtan efter helighet och överlåtelse.

För hans skull, till hans ära och så att hans vilja kan ske, missionsuppdraget fullföljas och nöd lindras.

Berättar för Honom om och varför du tvekar och var lyhörd för Andens maningar. Ibland är vi själva i vägen för en djupare relation med vår Herre.

Hur ser det ut med din vilja att förlåta lika mycket som du blivit förlåten?

Det kan vara en riktig svår fråga som till o med kan göra ont. Förlåtelsen kan vara svår. Ibland som en process som kan vara flera år.

Jesus tar förlåtelsen på högsta allvar och vill bistå oss också i detta.

Hade han annars tagit in frågan om förlåtelsen i bönen Fader vår? Eller framställd den allvarliga liknelsen om förlåtelsens betydelse i Matt 18:21-35?

Vill vi bli bönhörda ska vi bemöda oss om att inte ha något i vägen. Petrus manar t ex att visa sin fru eller man aktning ”så att inget står i vägen för era böner”.

Relationerna med vår nästa – de är viktiga. Oavsedd om det är familjemedlemmar, syskon i tron eller andra som vi möter i vår vardag. Jesus manar att lägga ner sina ärenden hos Gud och försona sig först med brodern/systemen som har något emot oss! Inte omvänt!

Romarbrevet 12:18 stryker tydligt under så här: Håll frid så långt det är möjligt och beror på er –

Städa upp i våra hjärtan själva – det klarar vi inte. Men ge Herren tillträde till alla våra vrån och städa upp tillsammans med honom – det är en underbar möjlighet.

Och en fantastisk fin väg att på nytt bli fylld med Guds Helige Ande.

För vår Herres skull och till hans ära!

Med Paulus ord: ”Låt Guds frid regera i ditt hjärta, var tacksam och låt Kristi ord rikligt bo hos er”
önskar jag er en god vecka.

Klaus